

KUTASI HORVÁTH KATALIN

Íráskényszer

Egy kicsit már megint megszöktem mindennapi önmagamtól. Ez is én vagyok, mindig is én voltam mindez, amivé most lettem, amit épp átélek, s mind gyakrabban átlényegülök, de még szoknom kell ezt az új, objektívebben optimista, cinikusabbban realista, ironikusabbban nézelődő fazont.

A Duna partján, a kikötő közelében, a lépcsőn ücsörögve, szemlélve a folytonosan változó, a kacsákat gyengéden ringató, szürkésbarna vizet és a fennakadt hordalékot, egy kicsit olyan érzésem van, mintha mellém telepedett volna József Attila, s fennakadva a világ ágbogán együtt vizsgálnánk a szemközti Margitszigetet. Most mintha csodálkozva, halkan meg is szólna:

– Futószőnyeg... Hát, az ott jobbra?

– Az Árpád híd...

– Tudom, már az én időmben is tervezgették! Hát, innen is be lehet jutni már Arany kedves tölgyfáihoz?

– Te írtad, hogy az idő lassan elszivárog... ez most a valódi világ... – szembesítem Attilát a mával, ki a sorsába merülve most is alig hallja, hogy fecseg a felszín, hisz most is a mélységet kutatja.

– És most is csak azt mondom, hogy te is lépj túl e mostani kocsmán, az értelemig és tovább! Ne alkudj! Légy boldog! Figyeld, ahogy a nyugalom és a remegés egymást öleli, s ahogy a habban kecsesen okos csevegés kél...

Ez a kis képzeletjáték, szomorúan békés jelenet felidéz bennem egy emlékképet. Nagybátyám is sokszor nézte az ihletet adó vízfelszínt, miközben horgászott. Olykor hajnalban messzire kievezett, mint az igaziak, s ilyenkor nem indította be a csónak motorját. Beetetett. Várta a kapást. Pedig nem is sze-

rette a halat... A pecabot alibinek kellett, a halfogás csak pótcselekvés volt számára. Ilyenkor valószínűleg egymásba mosódott a Duna vize és gondolatainak árja. A vízfodrok segítségével megindulhatott a fantáziája, a múltbéli emlékképek oly szépen kikristályosodhattak, összeállhattak tudatában!

Újra a hidakra téved tekintetem. Szemem láttára megelevenedik a Margit híd, megjelennek előttem a „városi ballada” figurái. Bevillan az öngyilkos tábor képe, átérzem a veszélyes, sűrű forgatag sodrását. Szeretnék ellenállni a viharnak... A hidak sorában megjelenik képzeletemben a Mirabeau-híd is, a Duna helyett pedig a Szajna partja, s mintha Apollinaire érintené meg a vállam:

– Karjaink hídja alatt a hullám fut... Emlékekkel telik meg lelünk... Fel akarjuk kutatni a jóság tájait...

Igen, valami ilyesmi miatt kezdtem el írni. A „semmitől” egyszerre csak emlékképek tolultak elő, nem hagytak nyugton, rákényszerítettek, hogy kiírjam magamból, ami mindig is ott volt bennem, türelmesen várakozó, ráérős nyugalomban. Ahogy elferdült a világ körülöttem, mind erőszakosabban csendült fel bennem a jóság és az írás síró vágya.

– Tán önző voltam, de víg hitet akartam adni másnak is, és szerettem volna drága szókat hallani... – súgja a fülembe Ady védekezőn. Én meg továbbgondolom mindezt. Hol vannak a szépen megformált, kedves szavak? Hova tűnt a figyelmesség, az ösztönös segíteni akarás, s miért olyan ritka, feltűnő, drága kincs az emberség? Hisz mindenki egyformán birtokolhatná a nyelvet! Még jó, hogy néha azért átragad egy-egy fogékonnyabb, nyitottabb lélekre a szavak derűje, vagy legalább a szemekben tükröződik valamiféle emberi együttérzés, megerősítés vagy elutasítás.

– Megy a hajó a Dunán, lemaradt a kapitány... Licsi-locsi licsi-loccs... – így jelenik meg a lépcsőt nyaldosó hullámok közt Weöres Sándor alakja, s megindul felém:

– Szórd szét kincseid – a gazdagság legyél te magad – ezt megértve még erősebb bennem a vágy, hogy tollat ragadjak. Hisz milyen kincseim vannak? Megértés, együttérzés, jó szándék és szavak... Ezeket tudom szétszórni...

A Duna néha árad, máskor meg apad. Mintha egy furá víz-állásjelentés szavait hallanám, talán egy rádió szól valahol a távolban halkán a harmonika helyett, s nem a tücsök, hanem a Juhász Gyulát és a Tiszát megidéző tudatom felel rá csendben. Láttam a sziget egy részét víz alatt. Volt, amikor nem tudtam volna itt ücsörögni, ahol most pihenek. A rakpart útjelző táblái és lámpái alig látszottak ki az áradatból. Néha az én gondolataim, szavaim is áradnak, mert nem tudom már megfékezni őket, jobban érzem magam, ha szabadabb folyást engedek nekik. Írok hát. Ez lett a lényegem.

– Mint fulladó az örvénylő vízen, végiglátom egy ájult pillanatban az életem... – a múltból így örvénylik elő most már Tóth Árpád is.

Bár a rímes, furcsa játékot űző költő a lélek balga fényűzésének nevezi az írást, s a káromkodó, nyers dalú jelenben haszontalan időtöltésnek tartja, még ő is vigasztalónak találja azt, hogy ha csak néhány pillanatra is, de összetalálkozhat két lélek – ha nem is egy dimenzióban – a verssorai által... Így aztán a legfájóbb időszaikában is képtelen véglegesen jó éjszakát inteni a verseknek. Én is belekóstoltam az írás örömébe. Barát-ra, társra találtam benne, ki nyugalmat áraszt, értelmet ad a mindennapoknak. Segít tisztázni az érzéseimet, segít elválasztani a lényegest a lényegteltől, s írás közben talán kicsit sztoikusabbá válhatok, mely elengedhetetlen feltétele annak, hogy – ha csak kis időre is – elégedettebb, boldogabb, s tán bölcsőbb lehessenek.

Bár a szemközti tölgyfák szerelmese, Arany János is szeretné letenni az elnehezült lantot, mikor már nem éghetnek versenyben húrjai Petőfivel, mikor már reves faként érzi csak

magát világotlani az adott közegben, mégis egyértelmű, hogy mindvégig kebeléhez szorította drága hangszerét, s valójában nem tudott lemondani az írásról soha... Ha már megizléltém, én sem tudok, nem is akarok lemondani róla. Írnom kell!

Az előbb fülembé sűgő Ady Endre látszólag hetyke úrként áll az írás mesterségéhez. Bár a verset csak cifra szolgának tekintik, s fittyet hány arra, ki hogyan tempóz vagy istenül társai közül, azért a költemények megtisztító árján átlényegül, egyre új vizek, vágyak felé röpül... Miért teszi ezt?

Általában az önkifejezés, az önkiteljesedés eszköze az írás, olyasmí, mint az ecset, a festék vagy a vászon a festőnek. Festés vagy írás közben árad a lélek. Kár lenne tagadni, hogy az öngyógyítást is szolgálja mindkét tevékenység. A felfedés, a feltárás, a magyarázatok, a mentségek keresése elengedhetetlen feltétele a gyógyulásnak, megbékélésnek, megnyugvásnak. Nem véletlenül köt ki a vallomásnál, az írásnál Szent Ágoston, Rousseau, vagy mondjuk az erdélyi emlékirók többsége! Pszichikailag is elfogadható terápia a szabad asszociációk kiírása magunkból. Bár erről inkább József Attilát kéne megkérdeznünk.

– Itt vagy még a közelben, drága Attila?

– Te meg mit foglalkozol egy beteg ember látletével? – Erre persze elszégyellem magam, s elbizonytalanodom. Lehet, hogy nem is Gyömrői Edit tanácsolta ezt a gyógymódot? Lehet, hogy nem is válhat be? Hisz írni nem lehet úgy, hogy az ember nem fogalmaz... Ha meg fogalmaz, az már nem szabad asszociáció... Nyilván tudatosabb, kontroláltabb az asszociációk lejegyzésénél a költői vagy az írói tevékenység, bár talán felfedhetnénk a hasonlóságokat is. Írás közben titkokat, igazságokat, összefüggéseket tárhatunk fel magunkról és a környezetünkben élőkrol, a megtapasztaltakrol, a valósan vagy a képzeletünkben, álminkban megélt dolgokrol direkte, bújtatva vagy szimbolikusan.

Olyan részletek sejlének elő, ha írok, melyek rég eltompultak a tudatomban, s nekem magamnak is meglepetést okoz, miért is nem őriztem élesebben ezeket az emlékeimben. Ha pedig ennyire nem fektettem rájuk hangsúlyt, hogy jöhetnek akkor elő ilyen kristálytisztán, minden megerőltetés nélkül?

– Talán úgy vagy velem, mint én! Mintha valamikor kívülről tudtam volna az utolsó betűig, amit épp írok, s most csak vissza kellene rá emlékezni – jegyzi meg bölcs egyszerűséggel a közelemben Babits Mihály, ki mintha most szállna éppen arra a hajóra, melyről majd Esztergomot először megpillantja, s szívébe zárja...

Látom Babits körül a Danaida lányokat, majd merítve, majd ürítve az ötven bűvös tölthetetlen edényt, s hallom a víz csurgását... Nem szól bele tevékenységükbe a Párka, talán nincs is elásott kincs, elnémul a költő, kihuny minden lidérc, és marad a puszta csont.

Életem fonalai helyett – melyeket a Párkák szövögetnek helyettem – a gobelin szálaikat rendezem. Hímzéskor jóleső érzés, hogy a színek és formák úrhölgye lehetek, hisz szemem láttára alakul a kép. Én formálom, én határozom meg. Egyre szaporodnak a részletek, nehéz a varrást félretenni, mert a kíváncsiság, a teljesség igénye hajt, jó látni, ahogy formálódik, szót fogad minden, ilyenkor semmi nem áll ellen akaratomnak, sőt, néha kelletlenül magát a kibontakozó kép, ötleteket ad, de nem erőltet, nem befolyásol. Éppígy vagyok az írással, a betűkkel és a nyelvi formákkal is.

Kacérkodnak velem a hangok, a betűk. Szimbolikájukkal, alakjukkal meghatározzák hangulataimat, az érzelmi árnyalatokat igen jól meg lehet ragadni a magas, a mély, a lágy vagy a keményebb hatású hangzókkal. Persze nem mindig tudatos mindez, legtöbbször inkább ösztönös, észrevétlenül ható, rafináltan bujkáló, majd elém toppanó jelenség. Egyszerre kiáltok fel Rimbaud-val:

- Csak egyszer lehessen titkok mind elbeszélni bátor! – S máris felbukkan a kölyök-Shakespeare részeg hajója...
- Hogy jöttem lefelé egykedvű, vén vizeknek folyásán! – S teljes mértékben átérem hangulatát:
- Vizek szabadja lettem, ki vígan elcsatangol.

Elsősorban kóborlásaim szabadítottak fel bennem valamit, s azóta is szolgálom Múzsám, menvén az ég alatt... A szavak hossza, szótagszáma, ritmikája, dallama, hangrendje és jelentése mind ösztönösen meghatározza soraimat, szaporodó barázdáimat, újabb gondolataimat, asszociációimat, és – persze – fordítva is igaz mindez. Első felötlő gondolatfoszlányaim, természetesen, alapvetően meghatározzák az irányt, a hangsúlyokat, de csak látszólag szűkítik be a kezdeti, végtelennek mutatkozó lehetőségeket, mert bármerre indulva tömérdek újabb és újabb váratlan variáció kínálkozik. A barázda, a végtelen pusztá, a hidak így együtt már Illyés Gyulát keltik életre, kinek hangja a szellő szárnyán eljut a távolabbi pillérekig is:

- Csak állnak a futó folyam és a futó idő felett!
- Megy az idő, én megálltam... – tesszük hozzá egyszerre Apollinaire-rel. S talán ez is magyarázat arra, miért is írok. Megragadom az időt, papírra vetem a pillanatot. Az írás segítségével mintha el tudnám kapni az idő grabancát.
- Örök harc... – sodorja felém az erre suhanó kacagó szél Ady hangját. Igen... És hogyan állítom csatasorba rendelkezésre álló eszközeimet?

Látszólag én vezénylem a szavak hadát, én vagyok az úrnő, a prózai forma csak cifra szolgál, én idézem meg a tartalmilag és formailag izlésemnek megfelelő szavakat, én hívom életre őket, de sokszor önkéntesen szegődnek szolgálatomra, maguktól kínálkoznak, sőt, segítségemre sietnek. Azt hihetné bárki, hogy olykor szabadságra mennek, hűtlenkednek. De Babits-csal szemben úgy érzem, minden szó bármikor rendelkezésemre áll, azonnal kiszolgál, a nyelv sohasem csal meg, nem hagy cserben. Nincs egy dezertőr sem a szavak világában!

Legfeljebb hiányzik a tiszta, jól körvonalazott gondolat – belőlem. Ha nincs letisztult eszmém, akkor hiába állnak sorba szeretett nyelvi eszközeim. Hiába kelletik magukat, öncélú játék volna szócsatába küldeni, összeugrasztani őket! Mivel volnék ilyenkor különb Mikszáth Kálmán különb Pongrácz grófjánál? Nyelvi fegyvereim, lehetőségeim szemlélénél rendkívül kedvező lenne a mérlegem, viszont ha rosszul, ügyetlenül gazdálkodom ezzel a vagyonnal, vesztésként elkulloghatok, még neveltségessé is válhatok.

Persze, néha én is elfáradok, elnémulok, gégém szűkül... S Pilinszky János „zavarja meg” gondolataimat:

– De hisz te is tudod, hogy csak halak vagyunk a hálóban...

– Hasonlat mit sem ér, eldobom! – csattan utána Radnóti szava... Igaz, nem mindenható a nyelv. De nem tudunk egyelőre jobb eszközt nála! A tökéletes gondolatátvitel lehetetlenség! Ösztöneink, ráérzéseink rengeteget segíthetnek, kiolvashatunk milliónyi dolgot a szemekből, mozdulatokból, a testbeszéd árulkodó és teljes egészében leplezhetetlen jeleiből... Már az is hatalmas eredmény, ha csak egy kis tört részét át tudjuk adni annak, amit érzünk, ami foglalkoztat bennünket, ami fontos számunkra. De nagyrészt rejtve maradunk embertársaink elől, s valljuk be, még saját magunkkal is tisztába kellene jönnünk!

– Csak nem azt érzed, hogy valahova a világ végére kerültél, mintha egyedül élnél a földön, vagy mintha nem is a földön élnél? – szegezi nekem a nagyon is jogos, önmagamnak is már számtalanszor feltett kérdést az öreg Kassák Lajos.

– De hisz te is csodálkozol, ha a saját fényképedet vizsgálod! – De közben bólogatva el is illan mellőlem. Minden felvillanó figura, így ő is bennem él, személyes ismerősömnek érzem őket, bármelyikük újra és újra megszólíthat, s mások is előbukkanhatnak.

A nyelvi szabályok, a kötött formák, a nyelvi klisék, a szöveg megszerkesztésének rögzült hagyományai, a beszélő vagy az író leleményei valamelyest hozzásegítenek, hogy jobban

megértsük saját magunk, s ezáltal könnyebb másokkal is megismertetnünk ezt a fura valakit a még furább gondolataival...

A folyamra koncentrálnva tükörképem mellett újra kirajzolódik Tóth Árpád vézna, szánalmas figurája, s mindkettőnknek rá kell jönnie, hogy minden látszat ellenére is magunk vagyunk a föld kerekén... Lomha gályák, emberhajók úsznak el a vízen... Többen faricskálunk dalainkon, hiszünk abban...

– ...a művészetben, mely kinyitja elénk a világot, mely kiröpít a pontból és a pillanatból! – kiabálja a kifutó hajóról búcsúzóul Babits Mihály. Én meg mintha itt felejtődtem volna a múltból, figyelem, hogy játszadoznak és nevetgélnek a habok felem, miközben az idő árján meg-megremegnek.

Hogyan lesz a karácsonyfából fenyőfa?

Fordítva tűnik jogosnak és logikusnak a kérdésfeltevés, már csak az időrend okán is... De a közöny szomorít, s nem a megihitség ünnepi hangulata jár át. A költő, az író is ember, sértettséggel, göggel, hibákkal telten. Tud szemellenzősen igazságtalan lenni, olykor ő is be akarja csapni még magát is önvédelemből, így hárit, csúsztat, hogy könnyebb legyen elviselni például a szakítás, az elvesztés, a meg nem értés fájdalját...

Milyen szép dolog is az irodalom! Milyen fennkölt az érzelmek átélése, az ösztönös ráérezés révén kikiáltani: – De hisz ez művészet! Létezik ugyan irodalomtudomány, de az irodalomnak csak egy része tanulható, érthető meg, fejezhető ki tényekben, nevezhető meg a fogalmak szintjén, nagyobb része viszont csak az impressziók által, homályos ösztönök szintjén fogható fel. Milyen jó találgatni, hogy ki mit hogyan élhetett meg, mit gondolhatott! Hisz oly ritkán fordul elő egy-egy Arany János-i közbekiáltás! Mily sokszor ismerős, amiről olvasunk, hányszor érezzük: – Mi is megéltünk már hasonlót!

De... A régmúlt alakok megidézése helyett sokkal izgalmasabb a Facebookon való rágódás, elégtételvétel, reakciókísérlés, s mily „jó móka” egy jelszó feltörése, a gúnyos vagy akár morbid szerepjáték! Nehéz az okostelefonok világából elrabolni a testeket, s megnyerni szívük tájékát az elmélyült érzelmeknek, gondolataikat a merengésnek! A megfagyasztott emberséget kellene felolvasztani, a Hókirálynő tükörszilánkjától kéne megszabadítani a rengeteg Kayt, s ha nem megy a Gerdák forró könnyeivel, ha nem tudunk katarzist nyújtani, akkor drasztikus beavatkozással... No de a lélek törékeny holmi! Többet ártanánk, mint használhatnánk!

Mit tehet akkor az ember? Próbálok példákkal megvilágítani, egyszerű képletekbe önteni a költők, írók bonyolult érzésvilágát, hogy annak lényegét megragadhasa a modern tudat. Így az egyszerű metafora szintjén Lédából például karácsonyfát formálok az Ady által ráaggatott díszek, jelzők segítségével, majd fenyőfává csupaszítom, mikor a Halál rokona megtagadja a Könnyek asszonyának érdemeit. Egyszerű ábrákat skiccelek fel, matematikai jeleket rajzolok, rozsdás megoldó kulcsokat adok egy letűnt világhoz, ahova talán nem is akar egy átlagos ifjú belépni. Közben az én lelkem is pusztul, az én karácsonyfámat is cibálják, fosztogatják, megsebzik, antik függőimet törik, tiporják, túleveleim meggyulladnak, s majd egy kupac tetején vagy alatt végzem... De addig megmegcsillantom még törött díszemet is!

Átlényegülés - Babits búvkörében

De hát milyen életet folytattok ti? A Halálfiak közt, a halál karmai közt is hiszek abban, hogy élni érdemes. A Siesta Szanatóriumban fekvé még inkább így gondolom. Sugarak, segísetek! Rádium és röntgen, nap és remény, siessetek! Mert orv

betegség öldös, íme, engemet és fojtogatja torkomat. Gégém szűkül. S a levegő? Egyre kevesebb! Így felmerül bennem, hogy a sok szépség mind mire való? Minek a selymes víz, a tarka márvány? Vagy hogy miért az emlékek, miért a multak? Nehéz kérdések, s létem alkonyulatán egyre több hasonló kering tudatomban.

Még mindig szeretnék eligazodni az élet és halál dolgaiban, ádáz harcot folytatok a világ ellenében, miközben szeretnék visszatérni önmagamhoz is, visszanyerni hitem, s megnyugodni, mint kutyám esztergomi kis házunk verandáján, kit titkos kalandjairól *ezer láthatatlan ösvény* vezetett vissza hozzám szimatja segítségével. Drága jó Ádáz! Jámborság és boldogság adatott néked! Bölcsesség és belátás született erényed!

Én is szeretnék megpihenni annál, *aki velem játszik*, aki *hol apámnak, hol kinzómnak látszik*... A béke nem adatik meg számomra, ha nem nézek szembe azzal, ami rám vár, ha elbújok, vagy dacosan elrohanok, mint Ildikó a múltkor, vagy mint az évek, melyeket *vak dióként dióban zárva* éltem le. *Engem nem látott senki még* igazán, s bár egyre több fátyol hullt le rólam a búsán hátráló évek alatt, mindig változtam, elomlottam, kisiklottam az emberek, az idő, a halál markából. Most azonban...

Ágyam fölött az infúzió néha-néha csöppen egyet, úgy tán, mint *bús unalmamra egy könnycsepp*. De rég volt, mikor nem akartam Jónásként prófétálni! Nem gondoltam... *Mennyi kint bír az ember*... Bár lassan föladom, mégis *Én hiszek a harcban*. Sok csatát vívtam már az életért, hisz hinni akartam, hogy *örökké ég vár minden felhők mögött, kiirthatatlan optimizmus*...

S most megkérdem: – *Hát milyen életet folytattok ti? Mit ér így az élet? S azt hiszitek, amiben én sem vagyok biztos, hogy nem is olyan nagy dolog a halál?*

Bogárlét

Ni, egy bogár! Kafka átváltozott hőse teljes páncélzatban! De hisz ez én vagyok! A tükör szembesít valódi lényemmel. Nem görbe, nem torzít, egyszerűen csak lecsupaszít, nyilvánvalóvá teszi megváltoztathatatlan lényegemet. Mi látszik benne? Nyilvánvaló! Ez a lélek küzd, tisztaságra vágyik, felszabadításra vár, miközben egyre élhetetlenebb, elembertelenített közegben tengődik. Ha felé irányul két őszinteséget árasztó, kíváncsi szem, felderül ennek a karkai lénynek a szíve, s a fagy felenged.

Igazi tavasz veszi ekkor kezdetét. Egy elnéző, megújulást áhító szív dobban erősebben. A péntek a hétköznapi taposómalom utolsó grádicsa lesz. A hétvége elhozza a határtalan szabadság ígérését. Képzeletem már az óceán végtelenjét járja. Eljutok az Értől a jelen csehovi állóvizéhez. S mi a dolgom? Az esőverte, szürke tó egyhangúságát felkavarni!

Az ingoványos lehetőségek földjén cölöpökre építkezett velenceiek átfestik előttem Babits fekete országát, a karnevál elragad sokszínű forgatagával, örvénye beszippant az idő árjába. A Tower tornyából szemlélem Luciferrel a piaci sokaságot? Thackeray-vel nézem a hiúság vásárát? Gregor Samsa rejtekéből figyelek riadtan? Hisz egyre megy! Eggyé olvad tudatomban és megsokszorozódott, időben és térben végtelenített hasonmásaim érzületében! Almadarabkákkal a hátamban próbálom megbocsátani eredendő bűnünket. Több száz fénykép készült esendőségemről, bizonyítva létezésemet és mulandóságomat. Átmenetiségem egyértelmű, őrzöm egyediségem, kitinnel óvom személyiségem, mely olykor darabjaira hull. El lehet taposni? Lomtárrá lehet változtatni életteremet? Vonjam meg magamtól a tápot? De hisz imádom a tücsökhegedűt!

Radnótírada

Mi ez? A tárgyak összenézve Fannit dicsérik. *Csöppje hull a méznek.* Akácméz perreg? Mindenesetre pont olyan édes, mint a csókok számban őrzött íze. De hirtelen keserűség üli meg ajakam. Ja, a *féligszított* cigaretta! *Tompán csap rám a sötét.* Nemsokára eljön tán a felszabadító álom, melynek *hullongó sötétje meg-megérint*, s kiszakít a barakk valóságából... *Szabad szerettem volna lenni mindig!* Még most, itt is érzem a rét illatát, ahol *vállig ér a fű*, s hol *zizegve bomlik bánatom.* Megbékélek sorsommal. Nehéz, hisz *virág voltam, gyökér lettem.* Nem, egyelőre nem a *súlyos, sötét föld* nehezedik felettem, csak az éj borul rám.

Valóságos csoda, mennyi mindent kibírok, ha Fannit magam mellé képzelem! Ha felidézem, hogy vár *szökén a rőt sövény előtt!* De ha felnézek az égre, a csillagok messzesége csak még jobban kihangsúlyozza létem reménytelenségét, hitvesem távolságát. Mintha egy dallam szökne át a szögesdróton. Hozzám vagy tőlem? Fanni ajkán formálódik egy szép vallomás? Az ő szava szól át hozzám, vagy egy vers munkálódik bennem? A képzeletem játszik velem? Az ihlet kacérkodik *ékezetek nélkül?* A *Tajtékos ég* alatt a *Meredek út* zengi bánatát, mely időnként *nyerítve hőköl?* Bárcsak a *béke méhe zöngne!*

Lecsendesítem szívem, lassacskán én is elszenderülök, s egy furcsa rítus részesévé válok. Egy szokatlan szertartás áldozata leszek, megtorpanó bika helyett egy hosszasan üldözött szarvas. De ebben az alakban sem menekülök tovább. *Igaz is, hova futhat a költő? Hegy lettem volna, vagy növény, madár... A lepkét könnyű szél sodorja...* Harsány német parancsszó zökkent vissza az éberségbe, a férgek közt horkoló sorstársak világába. Nem segít itt *Sem emlék, sem varázslat.*

***

Feketen-Fehéren című irodalmi folyóirat:

<http://poeta.hu/feketen-feheren/>